

יו"ל ע"י מערכת
'נחלה פור-אבר'
גן ישראל נחלת הר חב"ד

ב"ה

**'אליך
נשאתי
את
עיני
(תהילים קכ"ג)**

122 שנה
להולדת כ"ק אדמו"ר
נשיא דורנו

נחלה

FOREVER

חודש ניסן עלון מספר 8 (21)

המגזין החודשי - גן ישראל נחלת הר חב"ד
נא לשמור על קדושת הגיליון

י"א ניסן תרס"ב יום הולדתו של כ"ק אדפו"ר נשיא דורנו

הידעת?

השמועה מספרת שלפני שהרבי נולד הייתה מגיפה מסוכנת וכשהרבי נולד היא הפסיקה לגמר.

י"ח ניסן תרס"ב יום הברית של כ"ק אדפו"ר נשיא דורנו

הידעת?

באותו היום גם חל יום הולדתו של אביו של הרבי הרב לוי יצחק שניאורסאהן.

כ"ח ניסן תנש"א שיחת קודש "עשו כל אשר ביכולתכם"

הידעת?

מאז אותה שיחה כל הזמן החסידים דיברו ברחוב על הגאולה ודנו ביניהם איך מביאים אותה בפועל ממש.

לחיות עם
הזמן
היום! לפני...

בפתח העלוו

עם המ"פ אברהמי

יאוור.. יאוור.. יאוור.. יאו יאו יאו יאו.
חיילים הנה זה מגיע, אתם יחידת כוננות האאא?
צ.. צ.. יחידה בכוננות! למה? ליום האגדי! י"א ניסן - יום
הולדתו ה-122 שנה של הרבי! אתם קולטים? אתם דרוכים? אתם
געשפאנט?!

לא סתם בחודש ניסן חל יום הולדתו של הרבי. כתוב שבניסן נגאלו
ובניסן עתידין להיגאל. ומי שיגאל אותנו מהגלות ויביאנו לגאולה
זה הרבי.
אם נתבונן בזה שביום י"א ניסן הרבי נולד, נבין שצריך להביא
מתנה מיוחדת לרבי. איזה מתנה הרבי ירצה האא? מתנה מיוחדת
האא??
אז ככה:
היה חייל שבדרך לתלמוד תורה בכל יום היה אומר את ברכות
השחר בעל פה ולא מתוך הסידור. ויום אחד החליט שהוא רוצה
לשמח את הרבי וכתב לרבי שהוא קיבל על עצמו להגיד את ברכות
השחר מתוך הסידור.
הרבי השיב לו מענה מדהים: "החייתני כמים קרים על נפש
עייפה".

תבינו, להתפלל מתוך הסידור, בשביל הרבי זה הדבר הכי ענק!!!
במילא ברור לכולנו שהמתנה שאנו מביאים לרבי זה לא
לשבור הרים לטפס על גבעות.. אלא מה שצריך זה
להתפלל מתוך הסידור, לענות אמן בכוונה, להבין
קטע מתוך התפילה וכו'.

זה!!!!!! זה מה שהרבי אוהב!
מתגעגע אליכם ומחכה לפגוש אתכם
בגאולה האמיתית והשלימה.

"על כאו"א ללמוד ולהפיק את
ההוראה מכללות הענין דיום
הולדת.. "אני לא נבראתי אלא
לשמש את קוני".. אף שיום
הולדת הוא פעם אחת בשנה,
הרי זה באופן דפעולה
נמשכת על כל ימי השנה..
ומזה באים לקיום היעוד
"שמחת עולם על ראשם"-
שמחת הגאולה האמיתית
והשלימה ע"י משיח צדקנו.
וכהכרעת המדרש שבחודש
ניסן עתידין להיגאל.. שב"ניסן
נגאלו ובניסן עתידין להיגאל",
ובחודש ניסן עצמו- במהרה
בימינו ממש."

(התועדות י"א ניסן תשמ"ג)

עורך: ברוך המספר.

עורך משנה: דב חזן.

עיצוב ועימוד: מנחם הדרומי.

כתבים: דניאל איש חמודות. דב חזן. ש. מעיר קטנה.

פניס ג'לטין. ל. משייט. זעירא המבריק. ראשוני איש

ימינו. ש. פלפולי. שמואל געשפאנטי

מייל המערכת: nachleforever@gmail.com

יום הולדת לרבי שלי

שיחת טלפון בין חייל למפקד

חייגתי בהתרגשות את המספר של המפקד בטלפון. הרבה זמן לא דיברנו שיחה רצינית. והפעם רציתי לדעת אילו הכנות צריך לעשות לכבוד יום ההולדת של הרבי, מה זה בעצם אומר..

הטלפון מחייג, קיוויתי שיענה.

"שלום עליכם לוי"

"איזה כיף לשמוע אותך המפקד!"

"כן... הרבה זמן לא דיברנו".

"נכון, אולי כי לא היה על מה, אבל עכשיו וודאי יש על מה. הן עוד מעט הוא יום ההולדת של הרבי ואני לא יודע מה צריך לעשות ואיך להתכונן, תוכל לעזור לי?"

"ואוו, שאלה חשובה שאלת.. וודאי שיש לי זמן".

לאחרי שדיברנו מעט על החוויות הבלתי נשכחות של הקעמפ ניגשנו ישר לענין.

"לוי, ביום ההולדת של כל אחד מאיתנו, אנחנו עושים חשבון נפש, מתוועדים, מקבלים החלטה טובה ועוד. ביום ההולדת של נשיא הדור - הרבי נשיא דורנו, מה שצריך לעשות זה לגרום שלרבי יהי נחת מכל אחד מאיתנו, או במילים פשוטות: להביא לרבי מתנה".

"אבל המפקד, הכל טוב ויפה, אבל אני ילד ועוד לא בר מצווה, איך אביא לרבי מתנה? בטח צריך מתנה גדולה כמו שמביאים למלך, אבל אני?"

"כל אחד מאיתנו בוודאי יכול להביא מתנה, אפילו שבעינינו זה נראה קטן, בשמים זה ענק. יש על זה אפילו סיפור מעניין.. בשנה מסויימת היה ילד שרצה לשמח את הרבי אז הוא החליט שבלי נדר הוא לוקח על עצמו להגיד את ברכות השחר מתוך הסידור".

"ברכות השחר מתוך הסידור? אבל זה משהו קטן?"

"בעיניך ההחלטה טובה הזאת היא קטנה, אבל שים לב למה שהרבי ענה.. הרבי כתב לו חזרה: 'החייטני כמים קרים על נפש עייפה'.."

"מה"??

"כן כן, זה מה שהרבי ענה לו. אז כל החלטה טובה אפילו קטנה אלא שאתה מקפיד לשמור אותה, לרבי וודאי יהי נחת רוח".

"ואוו המפקד, חידשת לי משהו שלא ידעתי. אני רץ לקבל החלטה טובה, אולי יותר כיבוד הורים. אני אעדכן אותך".

"בהצלחה לוי. ואל תשכח, הרבי רואה את ההשתדלות שלך ואם תעשה את מה שאתה יכול, הרבי וודאי יהי שמח".

"תודה המפקד, להתראות".

הבנתם חיילים? המפקד חידש לי פה משהו ענק. אז קדימה, קבלו גם אתם החלטות טובות, אולי עזרה יותר בבית, להתפלל מתוך הסידור, יותר כיבוד הורים, או להשתדל יותר ללמוד, בזכותכם הגאולה מתקרבת ועוד בפסח הקרוב נאכל יחד מן הזבחים ומן הפסחים בגאולה השלימה.

שנת הצלחה

המערכת שולחת איחולים לבבאים לחיילים ולצוות שיום הולדתם חל בחודש ניסן

ההחלטה הטובה שקיבלת ליום הולדת פי היט: אויטס בכל שבו את הזכר אלכות הטובה.

קרביצקי ליפא || כ"ט ניסן
רוזמן יהושע יצחק || ה' ניסן
רסקין יששכר || כ' ניסן
שחר יצחק || ז' ניסן
שקולניק יצחק || י' ניסן
שרון יודי || כ"ג ניסן
ששון יוסף יצחק || י"ד ניסן

צוות

המג"ד שמואל מעטוף || ט' ניסן
המ"ל י"י נביאן || כ"ז ניסן
הרצ"ט מאיר פש || כ"ג ניסן
המפקד ישראל זרביב || י"ב ניסן
המפקד בנימין שמח || י"ג ניסן
המפקד דובי ארואי || כ"א ניסן

אנטיזדה מענדי || י"ז ניסן
ברגר שמוליק || כ"ה ניסן
ג'רופי מנחם מנדל || י"ג ניסן
גורפינקל מנחם מענדל || כ"ח ניסן
גלינסקי יעקב יצחק || י"ח ניסן
גרוזמן עמוס || כ"ב ניסן
דובקין ישראל || א' ניסן
זלמנוביץ שלום דוב בער || ב' ניסן
חיימוב מענדי || ה' ניסן
כהן מנחם מענדל || כ' ניסן
לוינסון שלום דובער || י"ז ניסן
נוימן לוי יצחק || י"א ניסן
פלס מנדי || כ"ד ניסן
פש דוד משה || ל' ניסן
צ'רנוי דוד || ל' ניסן
צ'רקסקי דוד יעקב || כ"ד ניסן
קורנט שלום דובער || כ"ה ניסן

"הסידים איין משפחה"

עם עלות השחר, אחרי שחיבקו את אבא ואמא שיצאו לעבודות אצל המצרים, יצאו דן וחנניה מהבית אל כיוון הנחלקעמפ.

כן, כבר שם, בגלות מצרים - היה נחלקעמפ. בכל שנה - בקיץ, במה שנקרא אצל המצרים "בין העבודות", יצאו האחים מוקדם בבוקר לכיוון נחלקעמפ. הקעמפ נקרא על שם שכונת חב"ד בארץ המובטחת.

"אתה יודע", אמר חנניה - האח הגדול לאחיו דן, "בעז"ה, כשיגיע משה רבינו ויקח אותנו אל הארץ המובטחת בכל רגע- נהיה חסידים של הרבי ונגור בנחלה- ליד הקעמפ! ואפילו- אם ירצה השם- גם נצליח להכנס ליחידת כוננות!"

"צו-צו-צו", ציקצק דן בלשונו, "בכוננות".

פרץ צחוק מתגלגל תקף את שניהם. שניהם זוכרים את המנהל פעילות שימעל'ה וכל הסיסמאות שלו. ה"יחידה בכוננות" היתה הסיסמה האהובה עליהם.

"אבל חנניה", דן נעשה רציני פתאום. "כל הזמן מספרים לנו שמשה הולך לגאול אותנו כבר ושצריך להיות בכוננות, ועובר עוד זמן ועוד זמן, ואני כל כך משתדל להיות מוכן, בשביל שכשמשה יגיע- הוא יראה אותי חייל חסידי, אבל לפעמים זה קשה! וכמה כבר אפשר לחכות?!"

חנניה השתתק. האמת היא שהוא לא כל כך יודע מה לענות על כזאת שאלה. גם לו עולות השאלות האלו, וכל פעם זה מציק לו מחדש.

"זו שאלה שצריך לשאול את המפקד יוסף יצחק ליפשיץ", אמר לו חנניה. "אין מי שידע לענות על

השאלה הזאת יותר ממנו".

בדיוק כשהוא מסיים להגיד את זה- הם מזהים את הפירמידות של הקעמפ ואת המ"פ אברהמי נמלט על נפשו כשלעברו שועט טיגריס סיבירי.

"אה זה כבר התחיל", אמר דן לחנניה, "המכת ערוב הזאת שדיברו עליה ב'גושן פוראבר'."

"כן, אבל למה הוא רודף אחרי אברהמי? הערוב לא אמור לפגוע בבני ישראל!"

"אממ... אין לי מושג".

"אההה!" הם שמעו פתאום את המ"פ אברהמי צועק: "הוא לא מאמין לי שאני יהודי!"

אחרי מסדר שבו הנוגסים (מג"דים זלע"ז) העמידו את החיילים שעות על גבי שעות בשמש עד שיסיים הפרעון הקשוח עם הקיסם לדבר (אלטיו"ן זלע"ז), ושלושה חיילים קיבלו מכת שמש, ידידיה צעק: "זה יותר קשה מעבודת!"

צעק עליהם אלטין. "אז אתה מעדיף להתחלף איתם?"

"לא-לא-לא לא-לא", אמר ידידיה. "זה מה שחסר לי עכשיו..."

בסופו של דבר סוף סוף התחיל המ"פ אברהמי את הפעילות בוקר:

"קם בבוקר, מוקדם, חוזר לישון, קם בבוקר, מאוחר! רץ ליאור, רץ ליאור..."

כל החיילים עשו את התנועות אחת אחרי השניה.

"רץ לעבודות, עבודות, עבודות... עבודות מהירה,

נחל'ה קעמפסת

אולו הקאמפ היה בפסת

עבודות לאט.."

לאחר שהסתיים סוף סוף המסדר נצח התפזרו הסיירות ללימוד משותף.

"אתם מבינים חיילים?" אמר המפקד ליפשיץ: "משה רבינו אומר לנו שהוא הולך התגלות בכל רגע, ולהוליך אותנו אל הארץ המובטחת! אז אנחנו חייבים להיות מוכנים בכל רגע שברגע שמשה יגיע- נוכל פשוט לקום ולצאת ממצרים!"

"הרי כשמשה יגיע, הוא יסתכל עלינו, והוא יראה כל אחד מאיתנו- באיזה מצב הוא נמצא, במחשבה, בדיבור ובמעשה. אנחנו רוצים שכשמשה יגיע הוא יראה אותנו מתפללים, לומדים, משננים תניא בע"פ תוך כדי עבודת..."

"אבל המפקד", התפרץ דן, "כמה אפשר? כל הזמן אומרים לנו שמשה צריך להגיע. כל הזמן אומרים לנו שהנה זה קורה כל שניה. ואני באמת משתדל להיות בכוננות. אבל זה קשה! כי בינתיים- הוא עדיין לא הגיע. וכמה אפשר להישאר דרוכים?"

עיני המפקד ליפשיץ הוארו. כולו התלהט- ממש כאילו חיכה לשאלה.

"אני אתן לך משל: זה כמו שאתה מחכה בתור לחלוקת התמרים בסוף הסניף. וכשאתה כבר הכי מקדימה, פתאום החלוקה עצרה לרגע. אז אתה יודע שבכל רגע החלוקה צריכה להמשיך ואתה תקבל את התמר שלך, נכון?! הרי החלוקה צריכה להמשיך כל רגע, ואין שום סיבה שלא תקבל את התמר שמגיע לך!"

"נכון", ענה דן. "אבל מה הקשר?"

"תבין, משה רבינו אמר שהגאולה צריכה לבוא בכל רגע. ושאינן באמת סיבה אמיתית לזה שאנחנו עדיין בגלות, ולכן, גם אם הגאולה לא באה עדיין עכשיו, ועוד לא יצאנו ממצרים, זה חייב לקרות הרגע! הרי אין שום סיבה שזה לא יקרה ממש עכשיו!"

"אני"

מתחיל להבין", אמר דן בחזרה, "אבל עדיין- להיות בכוננות כל כך הרבה זמן? איך זה אפשרי?"

"זהו! זה בדיוק מה שאנחנו צריכים לקלוט! זה לא אמור להיות הרבה זמן, בכלל לא! זה אמור להגיע כל רגע! ולכן, גם אם עד עכשיו הייתי בכוננות והוא עדיין לא הגיע, זה רק מראה שהרגע הוא ממש חייב לבוא! ולהיות עוד רגע אחד בכוננות זה ממש לא קשה!"

"הבנתי". אמר דן. "אז הגאולה צריכה לבוא ממש כל רגע. אבל איך זה משפיע לי על היום יום?"

"פשוט מאוד! אנחנו צריכים להיות תמיד במצב שמתאים לגאולה, בשביל שברגע הבא- כשמשה רבינו יתגלה ויבוא- הוא ימצא אותנו במצב שמתאים לחיילי צבאות השם! למשל, אם זה עכשיו, אז צריך ללמוד כמו שמתאים לחייל בגאולה, ואם זה בבית- אז צריך לעזור לאבא ואמא- בדיוק כמו בגאולה, ואפילו כשאוכלים וישנים- לאכול ולישון כמו שמתאים לחייל בגאולה!"

"אהההה!" השיחה נקטעה באחת כשהם שוב ראו את המ"פ אברהמי רץ כשהפעם רודף אחריו נחיל של ארבה.

"הצילו! לא קל להיות מ"פ בקעמפ במצרים", אמר אברהמי אחרי שהצליח לברוח, "פעם נחיל ארבה רודף אחריו ופעם אתה נופל ליאור במלא דם, מתי כבר תבוא הגאולה?"

"תראה", ענה לו דן תוך כדי שקורץ למפקד ליפשיץ, "זה כמו שאתה מחכה בתור של התמרים..."

15:30 - ההייתי בשער מוכן ומזומן, השער נפתח, וניגשנו לשרשרת חיול.. סיום השרשרת קיבלנו קסקט נחלאי יפהיפה ואיכותי מדפוס 'האחים אשכנזי'.

בכניסה לבניין היו הפחים הוותיקים של הצוות טכני, מלאים במים קרירים עם טעם של קעמפ עסיסי..

לאחר זמן קצר נקראנו על ידי הצוות להתכנס בצלייה להסבר פעילות.

לדוכן עלה המ"פ אברהמי והמ"פ שימעל'ה,

ותוך רגעים קצרים התחלנו לחוש אווירת בנייה של שליחות.

בשטח ניצב שטח מתוחם המכונה 'אתר הבנייה' ובמתחם הצלייה היה שטח 'חדר הציוד'.

בשביל לבנות את הבית חב"ד חייבים לעשות משימות ואיתם לקנות חלקים לאתר הבנייה.

השאלה היא מי ינצח גדוד "נח"ת או גדוד "לק"ח??

מייד בהישמע האות רצנו אל חפ"ק משרד הפעילות מודים לקחת משימות, וכך ביצענו עוד משימה ועוד משימה.. רצנו לשם, הלכנו לפה, ובסוף... אחרי ריצות רבות הבאנו עוד חלקים ועוד ברגים..

חת"ת, תמונה של הרבי, ואפילו שלט 'בית חב"ד איכותי',

הספירה לאחור החלה, כולנו התייצבנו למסדר, שבו-זמנית הוא גם ישמש כתמונת השבת..

המסדר נפתח בפסוקים, והמשיך לכמה הנחיות קצרות מהגנרל..

ואז הוכרזה הקבוצה המנצחת..

"הגדוד.. המנצח.. הוא... גדוד לק"ח!!"

המחאות כפיים הרמות נשמעו בכל נחליה והשמחה רקעה שחקים..

המח"ט החל משחרר סירת סירת 770 לתפילת מנחה, והחיות בתפילה בקעה רקיעים. בכל זאת באמצע התפילה עצר המ"ל גורליק את התפילה והחל מכריז:

"זה לא מספיק לתפילה בשבת נחליקעמפ - הרבי חייב להתגלות, אני רוצה לשמוע את כולם שוב בכוננות 1..

את המערכון הכי טוב..)

בזריזות ירדנו עם המפקד מוישי ולויק לעבר המגרש,

נחידה בכוננות! זרוכים תמיד להתפלל!

השבת שלא תשנה < יומן שבת נחליקעמפ

והכנו מערכון יוצא מן הכלל, הבאנו תחפושות, ואפילו במבות, כדי שמעודה ומפעי יצאו לנו כמו האמיתי..

בסיום הכנת המערכון התיישבנו להתוועדות רצינית עם המפקד לויק, הוא הזכיר לנו היטב את ההתוועדות המרגשות של המפקד ישראל מ. שנסע לקבוצה.

ההתוועדות הייתה כל כך מרוממת ודרוכה להתגלות, ממש יחידת כוננות (אוי טעות.. בכוננות..) עד שלפתע הגיע המג"ד הזועם והחל צועק..

"אתם עדיין פה?? כולם יצאו הביתה לפני שעה וחצי!!!"

"מייד כולם לצאת מהשטח!! עכשיו!!!"

בלית ברירה עצרנו את ההתוועדות בכוננות גבוהה, ובביטחון שההתגלות תתרחש עכשיו ממש!

משם יצאנו הביתה בכוננות גבוהה. שתיכף ומיד ממש משיח כבר בא.

יום שישי י"ט - הרגע זה קורה!

לכבוד שבת נחליקעמפ הלכתי עם אבא למקווה ב'מרכזי' (פשוט מקווה בועז בשיפוצים..) והכנתי בגדי שבת הכי יפים שיש - כי הרבי הולך להתגלות - זהו!

וכמו תמיד, כידוע לנחלאי וותיק, המקורן...

"פא-פא-פא"

פאשלה חסידית!"

כולנו זוכרים את הביטוי "אני רוצה שהמקורן ירעד".. אבל מאז שזה קרה, כל כינוס בנחליקעמפ הוא לא רוצה לעבוד..

צוות הטכנאים המנוסים החלו רצים מצד אל צד, בשביל לטפל במקורן הסורר.. עד שמחוסר סבלנות התחלנו לספור כולם ביחד..

10..9..8..7..2..1..0..

ובריצה חסרת תקדים נכנסו ארבעת הפעילימודים והחלו רוקדים ומקפצים לקול צלילי המנגינה העליזה "אוו געשפאנט השנה"

ובטבעיות הצטרפו אליהם כל מפקדי נחליקעמפ המסורים..

בסיום הריקוד הכרנו דמות חדשה..

שימעל'ה!! כן כן! המ"פ שימעל'ה!!

הוא היה עליז ביותר.. והחל לספר לנו את מבצע השבת המיוחד.. לאחריו הסביר על פעילות 'הכנת המערכונים'.

(שלא תחשבו שהכנתם סתם, בתחילת הקעמפ הקרוב הולכים לבדוק מי זוכר

יום רביעי י"ז אדר שני - נחלת הר חב"ד

22:00 - איזו התרגשות! הסתכלתי שוב ושוב על המודעה של השבת, סקרתי אותה מכל כיוון אפשרי כדי לדלות עוד קצת מידע על השבת המתקרבת..

מי יהיה הגנרל? האם המפקד שלי יבוא מקבוצה? מי יחליף אותו? האם המ"פ מזרחי יטוס רק לשבת ויחזור ל770..?

ליבי פועם מהתרגשות! איך אפשר ללכת לישון?! שבת עם הקעמפ!! איזה כיף!!!!

ליד המיטה כבר הכנתי את כל מוצרי געשפאנט, את הג'ומישפאנט' הדקתי היטב היטב, את הסיכה תחבתי בדש החליפה בצד ימין, והייתי דרוך ומוכן לרגע ההוא..

שבת נחליקעמפ!!!

יום חמישי ח"י אדר שני - בוקר טוב!

לת"ת הלכתי במרץ, והיום עבר במהירות הבזק! אני כל הזמן מסתכל על השעון ומחכה בכיליון עיניים לשעה 19:00..

18:30 - על השער התקבצו כבר מאות חיילים, כל אחד מנסה להציץ מבעד לשער הנעול.. אולי להצליח לראות את המפקד.. אולי את המ"ל גורליק או נביאן..

אחרי המתנה ארוכה.. התקרב בצעדי ענק דמות עם משקפי השמש והקיסם, הלא הוא המג"ד מאיר אלטין, בידיו צרור מפתחות כבד.

המפתח נכנס לחור המנעול 1..2..3..

וכולנו שעטנו בריצה אל 770 לכינוס הענק.. בדרך פגשתי את המפקדים שצהלו ורקדו לצלילי המנוני נחליקעמפ, חלקם היו לבושים בחולצות הקעמפ..

אבל לא יכלתי להתעכב יותר מידי..

אני מוכרח לתפוס מקום בספסלים מקדימה!

19:00 - התוכנית החלה, לבמה עלו 2 מפקדים בולטים מהקעמפ האחרון, צמד המפקדים 'נחשון וזרביב' והחלו לעשות פעילות בוקר 'אותנטית'..

קם בבוקר! מוקדם! חזור לישון..

לאחר כמה פעמים מוצלחות כאלו, ניגשו להקרנת הוידאו של כניסת הפעילימודים..

וכולם החלו שואגים בשנית ובקול עוצמתי וחזק, כיאה לנחלאים בכוננות שדרכים להתגלות.

יד הגנרל הורמה, והחלה התפילה במנגינה האהובה.. "אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה"

זאת הייתה תפילה מרוממת, זה ממש היה חזרה לקעמפ..

משם שוחררנו ללימוד סיירתי מרתק עם המפקד מוישי, אחח.. הלוואי והוא ימשיך איתנו לקיץ הקרוב..

(סמכו על הסיירת שלנו.. הוא עוד ימשיך לנחל'ה השנה - לא נפסיק להתקשר ולשגע אותו עד שישכים!)

היינו כל כך שקועים בלימוד עד שלא שמנו לב כמעט שאין אף אחד בשטח וכולם עלו לתפילת ערבית ב770..

מייד עלינו לשם והתיישבנו בזריזות בספסל בכוננות לקבלת שבת מרגשת לקולו של החזן הידוע בכינוי 'דובי יהי רצון' המסלסל "דובי אלרואי"..

התפילה הייתה מרוממת ומרגשת ביותר, ובעיקר בכוננות גבוהה להתגלות!

לאחריה שוחררנו הביתה מלאים בכוננות להתגלות. ומצפים ומייחלים ליום המחר עמוק בגאולה..

שבת נחלק'עמפ - יחידה בכוננות.

8:45 - סיידר השכם עוצמתי! כולנו התיישבנו ב770 ללימוד מרתק עם המפ"ל גורליק, שהלהיב אותנו בלאט על הכוננות.. בלימודים ובפעילות בכל רגע דרוך להתגלות..

9:00 - ירדנו למגרש, שם חיכה המפקד עם חבילות ופלים איכותיים וטעימים כדי לאכול 'מזונות לפני התפילה' כדרוש מחסיד בדור השביעי..

בחסידות בוקר קראנו יומן של אחד הילדים שגר ליד 770 בשנות הממ"ם ורצה לתת מתנה לרבי, ובסוף נתן לרבי מתנה 'ברכות השחר מתוך הסיידור'

והרבי כל כך נהנה מהמתנה שלו שכתב לו בחזרה מכתב "החיינני כמים קרים על נפש עייפה",

"עכשיו" אמר המפקד לו'יק, "מי מוכן

לתת מתנה לרבי - אבל הכי חשוב, שתהיה פשוטה, אבל רצינית!"

עשינו סבב והלטנו החלטות טובות לקראת י"א ניסן הקרב ובא..

והעיקר, החלטות מעשיות, ורציניות!

9:30 - עלינו לשחרית ב770, אני החלטתי להתבונן בתמונה של הרבי לפני שחרית 2 דקות.

התיישבתי, והסתכלתי על התמונה של הרבי כשאני מחליט שאני יהיה בכוננות מלאה לקראת ההתגלות, כי ברור לי הרבי יתגלה, והתפילה הזאת תביא הכרעה לגלות ותהיה עכשיו גאולה שלימה!!!

שירת 'נכנס' עוצמתית פרצה מפיות החיילים בצפייה אמיתית לרגע ההתגלות השלימה.

לאחר מכן פרצה מפי כולנו שירת הקודש וכולם החלו רוקדים במקומותיהם בריקוד. את השירה הזאת היה קשה לעצור..

אך בסוף החלה התפילה, "הודו לה' קראו בשמו".. והפעם עלה החזן התימני המסלסל (באמת) המפקד מוישי מדר.

בקריאת התורה החל הגנרל לשעבר שולם וילשאנסקי קורא בקול חזק וברור את פרשת השבוע, כשאנו עוקבים בתוך חומש כדי לענות על השאלה של המפ"ל שימעל'ה..

בסיום התפילה שוחררנו הביתה לסעודת שבת, וצ'ק צ'ק כבר הייתי מוכן לחזור לשטח הקעמפ בשעה היעודה..

16:30 - תמיד בדריכות.

הגעתי מוכן לפעילות הזאת..

מדובר באחת הפעילות המאתגרות שהיו..

צריכים להשלים פאזל, ולצורך כך צריכים למצוא מקום מצולם בתמונה, לזהות איש צוות לפי חידה מיוחדת, ואז לעשות משימה ככל אשר יורוך..

[תגידו? איך הייתי אמור לזכור שהמפקד זרביב היה קצין האדומים שנאמר "היה קצין במעלה האדומים"!!!!]

בסוף הצלחנו להשלים את הפאזל בהצלחה יוצאת דופן!

סליחה? הזמן עובר מהר מידי! עוד רגע

שבת נגמרת!!!

מנחה, קריאת התורה, שירת עלינו 1..2..3.. [משום מה המ"ל גורליק החליט 3..2..1..], ואז סיידר ניגונים!

כולנו ישבנו סביב המגרש. וניגנו את המנון השבת והמנוני הקעמפ המיוחדים. אירוע מיוחד במינו, מאות חיילים דרוכים יושבים בצורת ריבוע ומנגנים.

ומתוך אווירה מרוממת זו ניגשנו לתפילת ערבית של מוצא"ש.

הפתק האחרון של מבצע השבת, והרגעים האחרונים של החיות של הקעמפ..

התפילה החלה בשירה אדירה! והשירה בקעה שחקים!

חייבים ע-כ-ש-י-ו התגלות!!!

שירת עלינו עוצמתית [1..2..3] ושלושה הכרזות אדירות!

בסיום התפילה התיישבנו והמח"ט הסביר בקצרה על הסדר שעושים כעת בחוץ, שקיות זבל חולקו, ולאחר השחרור תוך כמה רגעים השטח היה מבריק כמו חדש!

המפקד מוישי הגיע עם חבילת טרופיות ומאפינס מפנקים והחלו יושבים ומתוועדים ברגעי השבת האחרונים.

בעודנו יושבים בחוץ, האור במגרש לפתע נכבה, ומ770 נראו אורות יפייפים המסמנים כי הבאנקט מתחיל!

בריצה עלינו ל770, ותפסנו מקום בזווית מיוחדת,

המנהל האגדי שולם ווילשאנסקי החל מקריא בקול רותת את פרקו של הרבי ולאחריו עלה המ"ל גורליק שדיבר בהתרגשות על כך שצריכים להישאר בכוננות בכל עת ובכל מצב ולכן הוא קורא לנציג המפקדים המפקד דובי אלרואי על מנת שישכם את השבת ועם מה צריכים לצאת ממנה.

המפקד דובי הדגיש שבכוחנו - תינוקות של בית רבן (אלה שמתחת לגיל בר מצווה) להכריע את האויב של דורנו ע"י שאנו מתמסרים לענין במלא העוצמה ועומדים דרוכים ומוכנים להתגלותו של הרבי לעין כל.

בסיום ביקש שכולם יעמדו על הרגלים להכריז את הכרזת הקודש "יחי" שתרעיד עולמות ותביא כבר את הגאולה שלה אנו מצפים ומייחלים.

לאחרי הכרזות הרגשתי שהנה זה קורה והרבי מתגלה, זה היה כל כך מוחשי.

המ"ל גורליק הכריז על מצטיין השבת שזכה בבול מידי הקדושות של הרבי מה"מ ועוד שלושה שזכו בתשורה מיוחדת ועלו לתמונה עם צוות הפעילימודים היקר..

ואז הכריזו את הסיירת המנצחת בשבת שהיא - הסיירת שלנו!!!!!!

לא יאמן!! בזריזות עלינו לבמה עם צוות המפקדים שלנו, כשכל אחד קיבל תמונה מיוחדת של הרבי עם סמל השבת.

לאחר מכן הוקרן ה-סרט של השבת שצולם עם צוות הקעמפ שकेת בקבוצה ב770..

לא ידעתי שיש במבה באמריקה.. מזל, אחרת איך מעודה (השוטר) היה שורד...?

בסיום הסרט המרגש יצאנו לצלילי 'געשפאנט' בפעם האחרונה לשנה הקרובה.. וקיבלנו תשורה מיוחדת ויוקרתית 'המפיל' לחיילים דרוכים,

נראה כי בנחלק'עמפ עובדים עם מיטב הדפוסים..

בהתרגשות. נפרדתי מהמפקד מוישי ולו'יק בחיוך לבבי, והבטחתי להם שתמיד ההיה בדריכות, ולא אפסיק להתקשר אליהם..

השער ננעל ועמדתי כשדמעות של התרגשות חונקות את גרוני, אך מיד התעודדתי, אני דרוך..

ועוד ניפגש בקעמפ הקרוב.. ועוד לפני בבית המקדש..

מוישי ולו'יק, אני כבר מתגעגע..

מחכה לכם בנחלק'עמפ.

קראת י"א ניסן הממשמש ובא - כינסנו לפונדק אחד (לא בית מרוח חלילה, הכוונה לקרעצ'מע (הארמון) של משרד הלימודים) את מיטב המשפיעים הדגולים של נחל'ה קעמפ על מנת שיעוררו אותנו בהתוועדות סוחפת על ההכנה ליום הגדול.

"חניינו ה' חוונאאיינו" פיזם יענקי לעצמו, "לאאאא ככה!" זעק לעברו אהרון גורביץ', "אהי איי איי איי הנה כעיני עבאאדים אאל יד אדונאאיהם.. - זה ניגון שמתאים לפרק של הרבי!" תחרות השירות/ צווחות הקולנית עמדה כבר להתרחב אל מעבר לקירות הארמון עד שנכנס בריצה המג"ד דניאל זעק לעברם: "חבר'ה! במה אתם מונחים? ליי"א ניסן צריך הכנה פנימית!"

"למה אתה מתכוון?" שאל יענקי מזרחי שכבר הצטרד כהוגן, "מז'תומרת?" התפלא מענדי, "ביום עשתי עשר' כבר למדת?" "אהה.. האמת שעוד לא ממש..." "אהרון" לחש יענקי, "מה זה 'ביום עשתי עשור'?" "מה???" שאג אהרון בתדהמה תוך שהוא מפיל בהתלהבותו את צלחת העוגיות היישר על ברכיו של מענדי, "ביום עשתי עשר זה המאמר הכי יסודי שלומדים לפני י"א ניסן, שם מדובר על כל הענין של "אנא נסיב מלכא" והבחירה במלך ולא באיפרכין ואיסרטלוטין...!" "איזה נסיבות?" קטע יענקי את אהרון מהתלהבותו, "ומה זה כל האיפרלוכין שאמרת שם?"

"הווי, יענקי, על זה צריכים להתחיל לומר לחיים" אמר אהרון חגיגת תוך שהוא שופך מהנוזל הצהבהב היישר אל כוסו של יענקי, "זה בעצם כל

הנקודה של התקשרות לרעבע!", אהרון החל לדפוק על השולחן בהתלהבות, "אנחנו - היהודים, ובפרט החסידים - לא מתקשרים לרבי ועושים את רצונו בגלל שנרויח מזה משהו, אלא רק כי זה מה שצריך ושזו האמת- זה הרעבע!!!"

"הווי תמימים, לחיים ולברכה!" היה זה שולם וילשאנסקי שנכנס אל הארמון כשאחרי נכנסים המג"ד זיגלבוים והמ"ל גורליק, "שמעתי שדיברתם פה על 'אנא נסיב מלכא'..." המג"ד זיגלבוים הנחית על השולחן שקיות רבות עם פארבייסען (כיבוד) להתוועדות, הוא החל לשלוף מהשקיות אריות ענק של דוריטוס, במבה, ביסלי, בייגלה, בקבוקי מיץ ועוד, עד שכבר לא היה מקום בשולחן..

"מה זה, דוד? מאיפה כל הכיבוד והחטיפים האלו?!", שאל המ"ל גורליק כשהוא תופס את אחד הבקבוקים שהתגלגל מהשולחן מחוסר מקום.. "אה, זה?" הפטיר המג"ד זיגלבוים, "זה השאריות מהחטיפים שהכרחת את החיילים בטיול לתת לצוות הבכיר, אתה יודע, עוד מעט פסח - צריך לחסל הכל..."

"אבל רגע, אהרון" שאל המ"פ יענקי, אמרת שאנחנו לא מתקשרים לרבי כדי להרוויח נכון? אז למה יש בהתוועדות כזה הרבה כיבוד, צריך להיות יותר בצמצום - לא?"

"אני אסביר", אמר הגנרל שולם, "אנחנו אכן מתקשרים לרבי בלי שום רווח אישי, אבל בהתוועדות, כדי שהנפש הבהמית לא תפריע, מביאים קצת כיבוד ואין בעיה לאכול, כל זה כדי שנוכל להתקשר לרבי יותר טוב.."

"אהה... אז תגידו ככה", צהל יענקי, ובהתלהבות מיהר לפתוח את האריות המרשרשות ולמלא את כריסו בהידור רב... הוא אף דאג לפתוח את בקבוקי הקולה שמיהרו להשפריץ את כל הגזים היישר על חולצתו של המ"פ אברהמי..."

"יענקי, מה עשית?" זעק שמואל, "זו חולצה חדשה, היא היתה נקיה לגמרי!.." "אויש, סליחה" יענקי מיהר להביא לשמואל מגבת של משרד הלימודים, "אבל אתה יודע מה זה מזכיר לי?" מיהר להוסיף, "את המשל שאהרון אמר, ששם כל הדוכסין מגיעים לעיר ויש להם בגדים יפים ומלא כסף וסוכריות וביסלי וגעשפאנטים, וארטיקים וקרמבואים ובמבה .."

"אוקיי יענקי" קטע אותו הסמג"ד דניאל, "נסחפת קצת עם האוכל, מה רצית לומר?" "אה, סליחה, אהה כן איפה הייתי? אה! אז הנקודה היא שהפיקח - היהודי - לא בוחר בכל הממתקים והדברים הכיפיים, אלא במלך! אפילו שלא נראה שהמלך מחלק מתנות ודברים יפים - אבל הוא יודע שהמלך - הרבי - זה האמת ולשם אנחנו הכי רוצים להתקרב!"

"וואו, יענקי, זה מזכיר לי סיפור!" אמר המ"פ אייזינשטיין, "פעם היו חסידים של כל מיני אדמו"רים שהתחילו להשוויץ כל אחד כמה שהרבי שלו גדול ועושה ניסים... אחד אמר: 'אתם יודעים? לרבי שלי הגיע מישוה שלא היה לו ילדים הרבה שנים, הרבי בירך אותו ואחרי שנה נולד לו ילד'"

"והרבי שלי", אמר השני, "עשה נס יותר גדול. היה יהודי אחד שהיתה לו מחלה קשה, כל הרופאים התייאשו ואמרו שאין לו סיכוי, הרבי בירך אותו והוא נהיה בריא!"

השלישי שהיה שם היה חסיד של הרבי הרש"ב, הוא החל לספר: "פעם רציתי לעשות עסקה

גדולה ושאלתי על זה את הרבי, הרבי בירך, עשיתי את העסקה - ובסוף הפסדתי את כל הכסף..!" "מה?" תמהו החסידים האחרים, "מה הנס בזה?" השיב להם החסיד - "הנס הוא שאני עדיין נשארתי חסיד.."

"איזה סיפור" השתאה המ"ל נביאן, "אבל לא הבנתי, הרי הרבי שלנו כן עושה ניסים? למה זה מה שהחסיד סיפר שם?"

"נכון" ענה לו המ"פ אברהמי, "גם הרבי מלך המשיח עושה ניסים, וניסים מאד גדולים - אבל לא זו הסיבה שאנחנו חסידים ומתקשרים לרבי", אנחנו מתקשרים אליו כי הוא נשיא הדור והוא כמו אבא שלנו."

"וואו" אמר המג"ד אלטין, "אני נזכר במה שחסידים אמרו ש'בליבאוויטש היו מופתים מתגלגלים מחת לשולחן, היה צריך רק להתכופף ולהרימם..", ז'תומרת שלא זה מה שמענין אותנו, אנחנו רק מתקשרים לרבי ומתמסרים אליו עד הסוף ושום פיל לא יזיז אותנו!"

"מה? איזה פיל?" שאל יענקי. "אה", הסביר אלטין, "התכוונתי לומר שכשמתקשרים לרבי באופן כזה שאני לא חושב מה הרבי צריך לתת לי, אלא מה אני צריך לתת לרבי, ממילא שום דבר ומניעה לא יפריע לנו בשליחות לעשות את רצון הרבי!"

"לחיים לחיים!", הכריז המ"ל גורביץ', "שנוכה להתקשר לרבי כמו שצריך ונוכה לראות כבר היום את התגלותו כמשיח צדקנו בגאולה השלימה נאו ממש!!"

התוועדות צוות

אז את הנשיאות והתחיל לשקם את ההריסות, התחיל, ע"פ צוואתו של אביו, הרבי נ"ע, לבסס ולהרחיב את ישיבת תו"ת, ובחודש אلول תר"פ פנה אל ר' חאטשע בבקשה שיהי משפיע בישיבה.

ר' חאטשע סירב, באמרו שאינו מתאים לתפקיד ואינו יכול ליטול על שכמו אחריות כה כבדה. הרבי ריי"צ הגיב: "ובכן תשאר כאן לחגים, לחודש תשרי הבעל"ט, ואח"כ נראה". בימים הנוראים ברוסטוב הדוחק הי' גדול. היתה זו השנה הראשונה לנשיאותו של הרבי ריי"צ, והקהל כולו נדחק ושם לב לכל פרט בהנהגותיו של הרבי. גם ר' חאטשע נדחק בכל כוחו והצליח לעמוד קרוב אל הרבי.

כך עברו להם ימי ר"ה עשי"ת ויוהכ"פ, עד שהגיעה שעת מנחה של יוהכ"פ. כנהוג קיבל הרבי מפטיר יונה, ושוב הצליח ר' חאטשע לעמוד ממש מול פניו הקדושות של הרבי. הרבי קרא את ההפטורה בניגון הרגיל, אך ר' חאטשע חש לפתע כי "הרבי מדבר אליו". כל מלה ומלה מההפטורה מכוונת אליו ופולחת אל כליותיו ולבו.

הרבי קורא ו"מתאר באוזני ר' חאטשע", איך יונה הנביא מקבל תפקיד מלמעלה (לנבא על חורבן נינוה), והוא חושש לקבל עליו את האחריות. הנביא יונה חושש ודואג שמא יחזרו הללו בתשובה, ואז ייגרם "חילול השם" וקטרוג על בני". הנביא עולה לאוניה לנסוע תרשישה כדי שלא תחול עליו רוח הנבואה בהיותו בחו"ל ויפטר מהתפקיד האחראי.

ה' מביא רוח סערה על הים "והאני' חישבה להשבר" רב החובל פונה לכולם להתפלל ולזעוק לה', וצועק אל יונה הנביא "מה לך נרדם - קום קרא אל אלקיך". יונה הנביא יודע כי "בשלי הסער הזה".

למרות שמלבדו יש באני' הרבה גוים רשעים עובדי אלילים, הוא לא מנסה "לחפש אשמים" אחרים, הוא יודע כי הכל בגללו. וכך פונה הנביא אל אנשי הספינה ההולכת לתרשיש: "שאוני והטילוני אל הים" - כי רק כך תינצלו מן הסערה.

הרבי ממשיך וקורא, ור' חאטשע מרגיש כי מעיו מתהפכים בקרבו, הוא לא יוכל עוד לשאת זאת. הוא מרגיש שהרבי מכוון אליו כל מילה ומילה והמילים "דוקרות" אותו כמדקרות חרב. כשהגיע הרבי למילים "כי מלפני ה' הוא בורח" לא יכול ר' חאטשע עוד להתאפק, הוא פרץ בבכי כשכל גופו מרתת, וכל עוד נפשו בו נמלט מהמקום.

אין צריך לומר, כי לא סירב עוד לקבל את תפקיד המשפיע בישיבת תומכי תמימים.

הפעם השלישית היתה כעבור שנים. בשנת תרפ"ז בעיצומם של ימי ההגלות והרדיפות, התמנה ר' חאטשע גם למזכירו של הרבי ריי"צ.

כל המשא העצום של הקמת חדרים וישיבות, ומקוואות, שיעורי תורה וכו' במחתרת, נפל על כתפיו. הוא עבד את עבודתו במסירות ונאמנות, ועשה לילותיו כימים למען עניניו הקדושים של הרבי. הוא עבד למעלה מכוחותיו, כמעט לא אכל ולא ישן, כל כולו היה שקוע בעבודת הקודש מתוך מסירות נפש עצומה.

את כל זה נשא על שכמו ללא טענות. אך בעיה חמורה אחת הציקה לו מאוד. הוא לא מצא אף רגע פנוי ללמוד חסידות, שלא לדבר על תפילה באריכות. הוא הרגיש שהוא הולך ו"מתייבש", הרי אי אפשר לחיות ולהיות חסיד ללא לימוד חסידות...

ואז במר ליבו, נכנס באחד הימים ליחידות אל הרבי, סיפר לו על המעיק עליו, והתחנן אך לזאת, שהרבי יתיר לו "רק חצי שעה ביום" ללמוד חסידות, כי בלי זה "חיינו אינם חיים"...

הרבי הקשיב לכל טענותיו ותחנוניו. משסיים ר' חאטשע את דבריו והמתין בדריכות לתשובה, פנה אליו הרבי ואמר: "במקום פלוני עדיין אין ישיבה, במקום אלמוני צריך לארגן חדר, במקום ההוא צריך לעשות כך וכך וכן הלאה..."

ר' חאטשע קלט היטב את התשובה, והבין כי פסו כל סיכוייו - הוא לא החזיק מעמד, ופרץ בבכי חסר מעצורים, שבא מקירות לבו...

הרבי הצטרף אליו בבכייתו. כך, משך דקות ארוכות, בכו שניהם, הרבי והחסיד יחדיו בדמעות שליש.

אחרי כבי ממושך פנה אליו הרבי ואמר: "אם אנו נעשה מה שמתחשק לנו (וואס עס ווילט זיך), מה יהיה על כל אותם דברים שצריך לעשות? האם זהו רצון העליון?!"

התוועדות לא מוזיקה

סיפר ר' מענדל פוטרפס: "פעם חלה המשפיע ר' יחזקאל פייגין בדלקת ריאות קשה. באחת ההתוועדויות, שנכח בה ר' חאטשע, הורה לו הרבי (מוהרש"ב) נ"ע לומר "לחיים". כידוע ששתיית אלכוהול מוזיקה מאד למי שחולה בריאותו, אבל ר' חאטשע לא התפעל מכך - הוא נטל כוס מלאה משקה אמר לחיים ושתה אותה עד תומה. וראה זה פלא לא זו בלבד שהמשקה לא הזיק לו, אדרבה, הוא הבריא מכך!"

כולם אהובים

הרבי ריי"צ אמר פעם לר' חאטשע, כי בכוונתו לומר מאמר חסידות בפני הבחורים המצויינים והמובחרים. הרבי ציווה עליו להכניס הבחורים המובחרים פנימה, בכדי לשמוע את המאמר. ר' חאטשע היה בעל קבלת עול עצום, חסיד נפלא, וגם יהודי פיקח מאד... הוא נכנס לזאל והודיע כי הרבי ציווה שהתמימים המובחרים יכנסו לחדר היחידות כדי לשמוע מאמר, והוסיף: הדלת לחדר של הרבי פתוחה עכשיו. התמימים הבינו את הרמז... וכולם כמובן נכנסו.

ה ר ב י
ה ר י ם
את עיניו
וראה כי
כ ו ל ם
נ כ נ ס ו ,
ו...אמר
א ת
המאמר.
ל א ח ר
המאמר
י צ א ו

איש מבטחים

נאמרים - הוא מבין שהמצב קשה ביותר. אין לקהילה איך להתמודד הפעם עם חבורת הכמרים חורשי המזימות ועם מושלי העיר והמדינה שמשתפים איתם פעולה באופן מלא. בשקט ובסתר הוא אפילו שמע את המילה 'פוגרום'...

אז בסוף היום הוא הלך לסבו. סבא הרי זוכר את ימי הזוהר עם המהר"ל והוא יוכל לחזק אותו שלא יפחד.

הוא הגיע לביתו של סבא ונקש קלות על הדלת. סבא עצר את לימודו ופתח בחיוך רחב את הדלת לנכדו. בנימין סיפר לסבא את פחדיו וחששותיו מה שגרם לסבא לקום לפתע ולהוציא ספר מאובק משם.

"ראה נכדי" פתח סבא בקול רציני אבל רך "ברצוני לספר לך סיפור העובר במשפחה מדורי דורות, ככה גם תדע על שם מי אתה קרוי". גמליאל הנהן בראשו בשמחה, סיפור זה תמיד טוב... וסבא החל להקריא:

הוא לא מצליח להירדם, כבר שעות ארוכות שהוא שוכב באוהל הדומם ובוהה בבד הקשיח המייצר את האוהל הארעי של המשפחה. כן, אחרי שעות רבות הוא כבר יכול לומר לעצמו בצורה מפורשת - הוא מפחד. מאוד.

אמא ניסתה כמה פעמים להרגיע אותו אך ללא הצלחה, את שאר אחיו הקטנים דווקא הרדימה

הוא הגיע לסבו מותש ולאה. אחרי יום ארוך של עזרה לאמא בבית והעברת מכתבים בין בית אביו - מרבני הקהל, לבין כמה מחשובי ופרנסי הקהל.

הימים הם ימי ניסן המלבליים. קהילת פראג התכוננה בשמחה רבה לחג הפסח, בניקיונות, בקניות ובאפיה מצות נרגשת. אך, אסון כבד נחת כעת על הקהילה השלווה. כבד אבל ממש לא מפתיע: עלילת דם. אם זה לא היה עצוב זה היה מצחיק.

עבר זמן רב מאז שאת משרת רב העיר פיאר המהר"ל הקדוש. אך אז, כפי שזוכרים כולם, הסיפור נגמר טיפה שונה...

אבל עכשיו גמליאל הקטן צועד לבית סבו מפוחד, הוא אמנם קטן אבל מהדברים הנאמרים - או יותר נכון הדברים שלא

ביתי"ם או גימלי"ם, הוא עלול להתבלבל אם ירצה לבנות מילה שלימה, וקל וחומר אם ירצה לבנות משפט שלם. כאן כבר לא יוכל להסתפק באל"ף אחת או בבי"ת אחת. כאן כבר צריכים מספר אלפי"ם ומספר יתי"ם ולמרות שהן נראות אותן אותיות בכל משפט אך משמעותן שונה לחלוטין. כך גם בחסידות, במבט ראשון נדמה שאותם דברים חוזרים על עצמם, אולם במבט נוסף רואים שאין דבר שחוזר על עצמו. בכל חזרה נוספת יש תוספת וחיידוש ואם תתבונן כראוי תיווכח שכן הדבר! "מאז התחלתי ללמוד חסידות בצורה רצינית יותר ומעמיקה יותר ובמשך הזמן נדבקתי לחסידות" סיים ר' מענדל".

התוועדות חסידית

פעם ביקש הרבי ריי"צ מר' חאטשע שיתוועד, כל אנ"ש והתמימים התאספו להתוועדות, ר' חאטשע ששמע לפקודת הרבי ישב לשולחן ההתוועדות, אבל כל הלילה עברה בלי אומר ודברים, ניגנו ניגונים וכו' אבל ר' חאטשע לא דיבר כלום, והי' לפלא. בסוף ההתוועדות, כשכבר האיר השחר אמר: אין לי שום דבר לומר, אך הרבי ציווה עלי להתוועד, כנראה שהרבי רצה להראות לכם את זה עצמו - מה קורה כשלא לומדים חסידות וכשלא מתפללים כמו שצריך - אזי אין מה לומר".

הבחורים, והרבי שאל את חאטשע: "והרי סיכמנו על הבחורים הטובים?", ענה ר' חאטשע להרבי: "כולם אהובים", הגיב הרבי: נכון, אבל "כולם ברורים"? "לא בטוח" השיב ר' חאטשע, "אבל כולם גיבורים", ושוב אמר הרבי: נכון, אבל "כולם קדושים"? "אינני יודע" ענה ר' חאטשע, "אבל כולם עושים באימה וביראה רצון קונם". "תודה" אמר הרבי לר' חאטשע.

מה שמונח על הלב

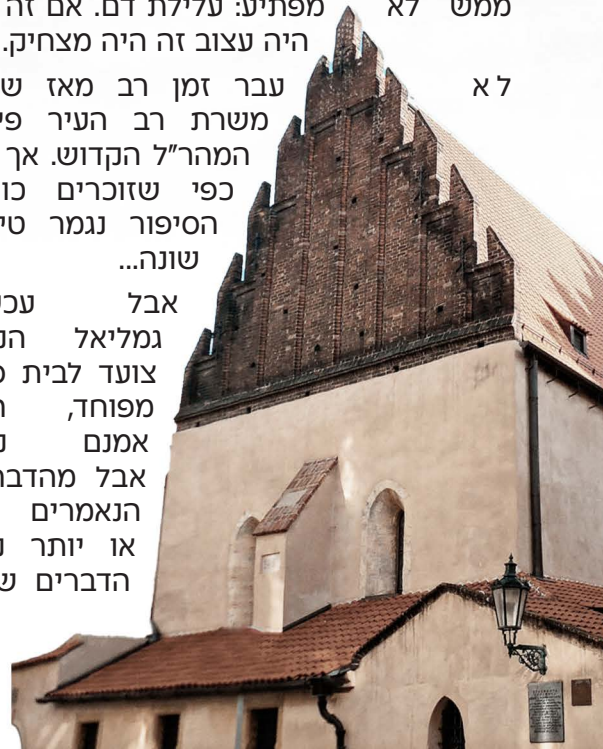
סיפר ר' מענדל פוטרפס: לפני היחידות הראשונה שלי אצל הרבי ריי"צ, שאלתי את המשפיע שלי הרי"פ מה עלי לשאול ביחידות. נוף בי ר' חאטשע "וכי מה אתה רוצה שאכנס במקומך ליחידות? לרבי אומרים את מה שמונח על הלב".

איך לומדים חסידות

סיפר ר' מענדל פוטרפס: "באחד מלילי ש"ק קרא לי המשפיע ר' חאטשע ושאלני "האם אתה בקי במאמר שלמדת השבוע?" האמת היא שלא ידעתי את המאמר וכמובן שלא הייתי בקי בו. גמגמתי כמה מילים סתומות תוך שאני מסמיק כולי... ר' חאטשע הודיע לי בו במקום, כי תוך שבוע עלי להיות בקי במאמר ולדעת אותו על בוריו, אחרת לא אוסיף להימנות על תלמידי תו"ת. כל אותו שבוע שיננתי את המאמר אך מכיון שלא נמשכתי לחסידות במיוחד, לא עיכלתי אותו ביסודיות. בליל שבת קודש הבא קרא לי ר' חאטשע בשנית ובחן אותי. לדעתי עברתי את המבחן (למרות שלא בהצלחה יתירה) והנה ר' חאטשע פונה אלי ואומר "נדמה לי שיש לך עין רעה לחסידות"... "יתכן..." עניתי בשפל קול. "מדוע" היקשה ר' חאטשע. "בנגלה" - עניתי - "יש פלפולים קושיות ותירוצים. כל מסכת כל פרק סוגיות מסוגיות שונות כל פעם ענינים חדשים אבל בחסידות כמעט תמיד ישנם אותם ענינים...".

"הסכת ושמע משל" - ענה ר' חאטשע - "כשילד קטן לומד אל"ף ביי"ת הוא מכיר רק אל"ף אחד ובי"ת אחד, אך כאשר הילד מתחיל ללמוד "עברי", ומתחילים להופיע הרבה אלפי"ם,

איש
חסיד
היה

בשקט אבל הוא, הבוגר, זיהה גם בעיניה את הפחד.

המצב כעת הוא כזה: מחנה מצרים האדיר חונה מרחק קילומטרים ספורים מהם, הים האדיר פרוס לפנייהם עד לאופק. ומצדדיהם מדבר אדיר ומאיים. בקיצור - הם חשופים מכל עבר ללא יכולת הגנה בסיסית. הפחד היה משתק, בטח בשעת ליל מאוחרת שכזו בשעה שהוא שומע רוחות אדירות מנשבות בשריקה מאיימת בחוץ ואינו מבין את מקורן.

טוב האמת היא שיש להם מישהו שאמר להם לא לפחד, לא לירא, להיות סמוכים ובטוחים. המישהו הזה הוא משה רבינו עליו שמע בנימין מפי ההורים ואף הספיק לראותו בחופזה פעם אחת בלילה בו אכלו את קרבן פסח. חוץ מזה לא ידע על האיש הקדוש והאדיר מאום.

כעת בנימין מחליט, הוא יצא מהאוהל הקטן ויצעד מעט במשעולי מחנה ישראל משם כבר יראה איך להתגבר על הפחד.

הוא יצא בלט מן האוהל והחל לצעוד על אדמת המדבר הקפואה בלילה, סנדלי העור סיפקו לו הגנה מפני אבנים קטנות, ירח חיוור סיפק לו תאורה קטנה, וכמוכן - רעשי האימה מכיוון מחנה מצרים של השלכת חיצים וזריקת בליסטראות לא הפחידוהו, את זה ראה מול עיניו - עמוד הענן עוצר כל מה שמגיע מהכיוון.

לפתע זיהה בנימין צללית חשודה הולכת לפניו. הוא נדרך, הסתתר מאחורי סלע גדול, וציפה לבאות.

"גמליאל!!!"
בנימין יצא בקפיצת צהלה מאחורי הסלע, כעת היה תורו של גמליאל מ ש ב ט

אשר להיות מבוהל לרגע "אווהה!!! אהה בנימין הבהלת אותי" אמר בחיוך שהפיג את הבהלה שלו, ואת הלחץ - של בנימין.

בנימין משבט ראובן וגמליאל משבט אשר הם חברים משכבר ימים. כשהיו במצרים אהבו להשתובב ליד הפירמידות למרות המראות שנגלו לעיניהם, והקפידו לצחוק על כל מצרי שראו בארץ גושן למורת רוח המצרי התורן. כשהיה מדובר בחרטום או נוגש גם התגרו בו וכשרצה לפגוע בהם נסו בריצה לקול צחוקם מתגלגל.

מהר מאוד הם הבינו שמטרתם שיטוטם זהה - שניהם מפחדים ויצאו להירגע בחוץ.

לאחר התייעצות קצרה הם החליטו ביניהם על מעשה נועז ביותר שיעשו, חדירה למחנה מצרים. "אנחנו חייבים, אבל חייבים לדעת מה זוממים שם" אמר בנימין בלהט "כן נכון, רק ככה נוכל להירגע כאשר נדע בדיוק מה האויב רוצה" ענה בהתרגשות גמליאל.

אומרים ועושים.

תוך דקות ספורות כבר חצו את הענן הסמיך ועמדו מול המראה המאיים של צבא פרעה האדיר שכעת נם את שנתו, ולא נשמע ממנו כי אם רעשי נחירות הסוסים הרבים. מפעם לפעם ניסה איזה מצרי משועמם לזרוק חץ או סלע גדול אך ללא הצלחה.

בשקט בשקט ללא השמעת רחש הסתננו בנימין וגמליאל אל המחנה האדיר תוך הצמודות לאוהלים ולמקומות מסתור.

לפתע שמו ליבם לשני מצרים יושבים וצולים לעצמם בשר. מדורה קטנה דלקה לידם והם דיברו ביניהם בלחש. חרבות ברזל, קשתות וחיצים פזורים לידם ושריון קשקשים עב על גופם.

הם התקרבו מבלי להשמיע רחש בכדי להקשיב לדברי החיילים המצרים ולנסות לדלות מידע.

"מחר זה יקרה!" אמר אחד לחברו בהתרגשות, "כן.. ענה לו החבר ברפרוף קל. "מה? אתה לא חושב שמחר סוף סוף נגמור את הסיפור עם 'עם העבדים' [רח"ל]?" אמר בלגלוג. "בוא נדבר רגע ברצינות: אחרי כל הזלזול אחרי 10 מכות כל כך קשות מהנביא העברי הזה נוונו איך קוראים לו?" "מוסא" "מוסא הזה, נראה לך הוא ייתן לעם שלו ככה ליהרג ממנו?"

"נו, תסתכל סביבך אתה רואה פתרון לעם הזה?

מה יקרה פתאום ים סוף ייהפך לדם? חחחחח..."
"טוב נו בוא נראה מה יקרה מחר, זרוק זרוק ת'בשר".

בנימין וגמליאל נצרו הוויכוח הזה במוחם והחליטו לצאת חזרה למחנה ישראל. בדרך חזרה הן דיברו בלהט על מה ששמעו: "הבנת? הם רועדים מפחד!" אמר גמליאל בהתרגשות "מה פתאום? תראה איך השני ממש לא מפחד! כנראה לא הספיק לו עד עכשיו... בוא נביא לו איזה צפרדע לילדון הזה" אמר בנימין בכעס. גמליאל הרגיעו: "תירגע חברי" אמר ושם את ידו על שכם בנימין בקריצה "אמרת ילדון כנראה מפני שלא מת במכת בכורות ולכן..."

גמליאל לא הספיק לסיים את המשפט ורומח אדיר נחת לידם בצרחה מקפיאת דם "עצרו עבריים נלוזים!!" מאחוריהם התקדמו במהירות שלושה פרשים אימתניים וכשבידיהם כלי משחית, גמליאל ובנימין פתחו במנוסה מבוהלת כשהם קוראים וצועקים לעזרא.

אך זה היה מאוחר מידי.

חיילים מצריים החלו לצוץ מתוך האוהלים כשחרבות וחיצים בידיהם, החיילים רצו במיומנות בניגוד לשני הילדים שלמדו לרוץ רק במשחקי תופסת ב'תורת גושן'...

לפידים בוערים החלו להידלק במהירות ברחבת המחנה כסימן מוסכם לחדירת אויב למחנה.

גמליאל ובנימין התנשפו ממאמץ עילאי וליבם הלם בפראות מאימת המצריים האכזריים.

לפתע, ראה גמליאל איש זקן עומד על סלע גדול. האיש היה נראה כעברי ופניו האירו כמו ירח בוהק. המצריים לא שמו לב לקיומו והוא רק עמד על הסלע עם מטהו האדיר וחיך. בשברירי שניות זיהה גמליאל את העומד מולו - הנביא משה, גואלם של ישראל.

"בואו מהר בנימין!!! זעק גמליאל "הנה אבא בא להגן עלינו". "ע...ל... ממממההה אתה מממממ...דבר?" תהה בנימין כשהוא כבר מרגיש את נשיפות הסוסים והמצריים.

"הנה זז..ההה" גמליאל כמעט איבד את נשימתו "הוא... שששם שם הנה אבא שלנו! משה גואל

ישראל!"

"הוא אדם מבוגר הוא לא יצליח להציל אותנו" אמר בנימין והמשיך לרוץ כשהוא בא לחלוף על פני הסלע.

גמליאל לא חשב יותר. בנימין לא מבין מיהו משה.

הוא תפס בחוזקה בשמלתו של בנימין ורץ כשכוחותיו האחרונים עוד עמו - במעלה הסלע עליו עמד משה הדואג לגורלם.

תוך שניות נעלמו סביבם כל המצריים עם סוסייהם. בנימין שפשף את עיניו בתימהון, הוא כלל לא הבין מה הלך כאן בדקות האחרונות ואיך משה הציל אותם ברגע. 'להיכן נעלמו כל הרשעים?' תהה לעצמו.

אבל גמליאל לא התפלא הוא חיך חיוך 'מבין' והביט במשה כאומר 'ידעתי שלא תיתן לנו להיפגע, אבא'..

לאחר רגעים ספורים הם כבר חזו במעמד רב ההוד של קריעת ים סוף...

"הבנת נכדי" פנה כעת הסבא לנכדו "תמיד תמיד מתרגשות על העם היהודי צרות רבות ומשונות אבל צריכים לנו לזכור שיש משה בכל דור שדואג לכל ילד שלו!"

גמליאל היה המום מהסיפור, עתה הוא הבין על שם מי הוא נקרא...

לא עוד ילך הוא ברחובות פראג כשהוא חושש ומפוחד - מעתה יידע כי משה רבינו של דורו חושב עליו כל העת ויגונן עליו בשעת צרה.

איש מבטחים

מתנה לנשיא

החיייל משה מהאצרי
לימוד תניא יומי לפני התפילה

המפקד שמואל ברוק
ללמוד בכל יום את
ג' פרקים ברמב"ם

החיייל אלחנן בן יוסף
לחסיף באהבת ישראל בין החברים

המפקד אייל גורנשטיין
לסיים בכל שבועי שיחה של
הרבי בליקוטי שיחות

החיייל מענדי הולצברג
לסיים בכל שבוע את שיחת
הדבר מלכות' השבועי.

המפקד מוישי מעטוף
להחדיר לעוד יהודים
שבכל רגע צריך
להיות דרוך להתגלות שלימה!

החיייל מאיר שלמה מזרחי
לימוד חת"ת ובפרק אחד
ברמב"ם בכל יום

בי"א ניסן כולנו נותנים מתנה לרמטכ"ל
מה המתנה שלך?
חיייל שיביא לרבי מתנה וישלח את שמו,
שם אמו ושם הסיירת למייל המערכת
nachleforever@gmail.com
זכה בשי ייחודי מבית נחליה פוראבר

ניתן לשלוח את המתנות שלכם
למייל המערכת עד י"ג ניסן